

گزارش

گزارش‌ها نشان می‌دهد چینی‌ها مسیرهای تازه‌ای برای دور زدن تعرفه‌های اروپا در نظر گرفته‌اند

ترکیه و مراکش؛ خط مقدم جنگ تجاری پکن و بروکسل

نیک‌بندار | در حالی که اتحادیه اروپا همچنان با سیل واردات ارزان چینی روبه‌رو است، پکن راهبرد تازه‌ای را پیش برده و با سرمایه‌گذاری‌های میلیاردری در مراکش و ترکیه، مسیرهای تازه‌ای برای ورود به بازار اروپا گشوده است. این دو کشور همسایه به لطف توافق‌های آزاد تجاری و اتحادیه گمرکی عملاً به دروازه‌پشتی بازار اتحادیه تبدیل شده‌اند. گزارش‌ها نشان می‌دهد این نبرد تجاری وارد مرحله جدیدی شده و ابزارهای دفاعی سنتی بروکسل دیگر به اندازه کافی کارآمد نیستند.

سرمایه‌گذاری‌های میلیاردری چین در همسایگی اروپا

در چهار سال گذشته چین حدود ۶میلیارد دلار در مراکش و ۲میلیارد دلار در ترکیه سرمایه‌گذاری کرده است. در مراکش تمرکز اصلی بر ایجاد اکوسیستم کامل تولید خودروهای برقی بوده و شرکت‌هایی مانند گوئن برای باتری، بی‌تی آر و تینسی و هوایو برای مواد باتری، ای‌پی‌جی برای سیستم‌های ترمز و سنسوری تایر برای لاستیک در حال ساخت کارخانه هستند. در ترکیه نیز غول خودروهای برقی بی‌وای‌دی هرچند پروژه کارخانه‌اش موقتاً متوقف شده، به همراه هایر و آستروترژی در حوزه پیل‌های خورشیدی فعال بوده‌اند. این سرمایه‌گذاری‌ها از توافق انجمن اتحادیه اروپا با مراکش که تجارت صنعتی را تقریباً آزاد کرده و همچنین اتحادیه گمرکی با ترکیه بهره می‌برند. نتیجه آن است که کالاهای چینی پس از ایجاد ارزش افزوده در این کشورها بدون تعرفه وارد بازار اروپا می‌شوند. این در حالی است که اتحادیه اروپا از سال ۲۰۲۴ بر خودروهای برقی ساخت چین تعرفه‌های ضدسوبسید سنگینی وضع کرده است. کارشناسان هشدار می‌دهند چین این کشورها را به پایگاه مرحله‌ای تبدیل کرده و بخش قابل توجهی از سرمایه‌گذاری‌هایش در اروپا و منطقه مغرب در همین مسیر انجام می‌شود.

محدودیت ابزارهای دفاعی بروکسل

کمیسسیون اروپا از ژوئن مذاکراتی با پکن برای بازتعادل رابطه تجاری آغاز کرده که کسری روزانه حدود یک‌میلیارد یورو برای اتحادیه ایجاد کرده است. ضرب‌الاجل اکترت توسط کمیسر تجارت، ماروش شچچوویچ تعیین شده اما رسیدن به نتیجه قطعی تضمین شده نیست. بروکسل اعلام کرده آماده اقدامات یک‌جانبه است اما ابزارهای سنتی ضددامپینگ و ضدسوبسید که به صورت محصول به‌محصول عمل می‌کنند دیگر کافی نیستند. تجربه‌های قبلی مانند پرونده فیبر شیشه‌ای که ابتدا از چین و سپس از مراکش و ترکیه وارد می‌شد و همچنین چرخ‌های آلومینیومی ساخت مراکش در سال ۲۰۲۵ نشان می‌دهد وقتی ارزش افزوده در کشور ثالث بیشتر شود، اثبات دامپینگ یا سوبسید بسیار دشوارتر می‌شود. لایحه قانون شتاب‌دهنده صنعتی که در ماه مارس پیشنهاد شد ترجیح اروپایی در مناقصات دولتی ایجاد می‌کند اما بحث‌های پارلمانی هنوز ادامه دارد. برخی نمایندگان پارلمان اروپا خواستار حذف مراکش و ترکیه از تعریف «ساخت اروپا» هستند مگر آنکه این کشورها بازارهای تدارکات عمومی خود را به روی شرکت‌های اروپایی باز کنند. در حالی که خودروسازان اروپایی برای حفظ دسترسی به کارخانه‌هایشان در این کشورها لابی می‌کنند.

اروپا در میانه بحران‌های چندلایه

این نبرد تجاری در شرایطی رخ می‌دهد که اروپا با چالش‌های عمیق اقتصادی و ژئوپلیتیکی روبه‌رو است. رشد اقتصادی منطقه یورو برای سال ۲۰۲۶ حدود ۰٫۹ درصد پیش‌بینی می‌شود که پایین‌تر از برآوردهای پیش از تنش‌های خاورمیانه است و تورم به دلیل شوک انرژی و نوسان‌های قیمت نفت همچنان بالاتر از هدف باقی مانده است. موج‌های گرمای شدید تابستان ۲۰۲۶، خشکسالی، آتش‌سوزی‌های گسترده و اختلال در مسیرهای آبی مانند رودراین خسارات اقتصادی قابل توجهی وارد کرده و بودجه‌های عمومی را زیر فشار قرار داده است. اروپا همچنین با مشکلات ساختاری بلندمدت دست‌وپنجه نرم می‌کند؛ رشد ضعیف بهره‌وری، پیری جمعیت، بازار سرمایه توسعه‌نیافته، قیمت بالای انرژی که میراث بحران اوکراین است، رقابت‌پذیری پایین در برخی صنایع و نیاز فوری به سرمایه‌گذاری‌های عظیم در حوزه‌های دفاع، گذار سبز و فناوری. کسری تجاری مداوم با چین و موج واردات ارزان از جمله از طریق پلتفرم‌های تجارت الکترونیک این فشارها را تشدید کرده است. در چنین فضایی ورود کالاهای چینی از مسیر مراکش و ترکیه می‌تواند ضربه سخت‌تری به صنایع خودرو، فلزات، مواد شیمیایی و انرژی‌های پاک اروپا وارد کند.

بازآرایی زنجیره‌های تأمین و ریسک‌های پیش‌رو

این راهبرد چین بخشی از بازآرایی گسترده‌تر زنجیره‌های تأمین جهانی است و اروپا باید میان حفظ روابط با همسایگان جنوبی که خود میزبان کارخانه‌های اروپایی هستند و حفاظت از بازار داخلی تعادل برقرار کند. کارشناسان حقوقی پیش‌بینی می‌کنند دادگاه عدالت اتحادیه اروپا اجازه رویکرد تهاجمی‌تری در برابر عملیات چینی در کشورهای همسایه بدهد و بروکسل احتمالاً مرزهای مفهوم دور زدن تعرفه را گسترش دهد. همزمان ریسک تلافی‌جویی چین و شکاف‌های داخلی ناشی از لابی‌های صنعتی می‌تواند وحدت سیاست تجاری اروپا را تضعیف کند. وابستگی اروپا به مواد اولیه و زنجیره‌های تأمین آسیایی نیز گزینه‌های تهاجمی را محدود می‌کند. با این حال، این فشار می‌تواند انگیزه‌ای برای تسریع در تکمیل بازار واحد، سرمایه‌گذاری مشترک در صنایع کلیدی و تقویت روابط تجاری با شرکای قابل‌اعتمادتر ایجاد کند.

در مجموع نبرد بروکسل و پکن دیگر صرفاً بر سر تعرفه‌های مستقیم نیست بلکه بر سر کنترل مسیرهای غیرمستقیم و بازتعریف قواعد بازی تجارت جهانی است. اروپا در حالی وارد این مرحله می‌شود که خود با کندی رشد، شوک‌های اقلیمی و انرژی و چالش‌های ساختاری دست‌به‌گریبان است. واکنش سریع، هماهنگ و نوآورانه می‌تواند از تبدیل مراکش و ترکیه به کانال دائمی سیل کالاهای ارزان جلوگیری کند؛ در غیر این صورت فشار بر صنایع اروپایی بیش از پیش تشدید خواهد شد.

همزمان با بازآرایی حضور نظامی روسیه در پایگاه‌های دریایی و هوایی سوریه

رژیم صهیونیستی با ایجاد پایگاه، اشغال و استقرارش را نهادینه می‌کند

سوریه در کشاکش رفتن روس‌ها و آمدن صهیونیست‌ها

در همین شرایط، نشانه‌های مقاومت از میان مردم جنوب سوریه سر برآورده است. روزنامه «ساندی تایمز» گزارش داده در ماه ژوئن، ساکنان روستای عابدین برای جلوگیری از ورود نیروهای اشغالگر، ابتدا مسیر را با سنگ، مسدود و سپس به سمت خودروهای زرهی اسرائیلی سنگ پرتاب کردند. این حادثه نشانه آن است مردم محلی به این نتیجه رسیده‌اند که دیگر نمی‌توانند با چنین وضعیتی کنار بیایند.

بدین ترتیب، در شرایطی که دمشق از تشدید تنش با اسرائیل پرهیز می‌کند، خشم ناشی از اشغالگری در حال تبدیل شدن به مقاومت مردمی است؛ معادله‌ای از آنکه در پی رویارویی با صهیونیست‌ها و متوقف کردن این روند باشد، نگران بازشدن جبهه‌ای تازه و برهم خوردن محاسبات سیاسی و امنیتی خود است.

آن حتی کشاورزان و چوپانان نیز بالقوه تهدید امنیتی تلقی می‌شوند.

واکنش‌ها و هشدارها؛ وقتی مردم جلوتر از دولت می‌ایستند

داده‌های منتشرشده توسط دیده‌بان حقوق بشر سوریه نیز نشان می‌دهد در نیمه نخست سال ۲۰۲۶، بیش از ۳۸۴ مورد نفوذ و عملیات نظامی رژیم صهیونیستی در خاک سوریه ثبت شده است؛ روندی که از تشدید و نظام‌مندشدن تجاوزات حکایت دارد. با این حال، واکنش محتاطانه دمشق نشان می‌دهد دولت سوریه ظاهرآ بیش از آنکه در پی رویارویی با صهیونیست‌ها و متوقف کردن این روند باشد، نگران بازشدن جبهه‌ای تازه و برهم خوردن محاسبات سیاسی و امنیتی خود است.

۴ متر عرض و عمق دارند و در کنار آن‌ها موانع خاکی مرتفع ایجاد شده است. هدف از ایجاد این مجموعه، کند کردن هرگونه حرکت زمینی به سمت مناطق تحت کنترل ارتش رژیم صهیونیستی است و مسیرهای احتمالی عبور نیز زیر نظارت و پوشش آتش توپخانه قرار دارند.

این پروژه با توجه به استفاده از تجهیزات مهندسی اسرائیل در عملیات لبنان، از برنامه زمانی خود عقب افتاده است. با این حال، تحرکات نظامی این رژیم به این نوار مرزی محدود نیست. تیپ ۴۷۴ فعال در منطقه جولان اکنون حدود ۹ موضع نظامی داخل خاک سوریه در اختیار دارد و نیروهای آن به‌طور منظم در روستاها، شهرها و مناطق باز تردد می‌کنند. همزمان، عملیات بازرسی، ایجاد ایست‌های بازرسی و بازداشت غیرنظامیان در قنبره و درعا ادامه دارد؛ رویکردی که در

روابط میان ایتالیا و اسپانیا به‌تازگی زیادی داغ شده است، اما چرا؟

رم و مادرید؛ تقابل راست افراطی و چپ میانه‌رو

سانچز، نخست‌وزیر اسپانیا در سفری به رم در سال ۲۰۲۰ تأکید کرده بود دو دوست و متحد طبیعی مثل اسپانیا و ایتالیا نباید از ظرفیت مشترک خود استفاده نکنند. هر دو کشور سال‌ها برای پررنگ‌تر شدن جایگاه مدیترانه در سیاست‌های اتحادیه اروپا تلاش کرده‌اند و همکاری‌های اقتصادی و تجاری گسترده‌ای دارند. با این حال، اختلافات سیاسی عمیق، این اشتراکات را تحت‌تأثیر قرار داده است. ریشه اصلی این شکاف در رویکردهای کاملاً متفاوت دو دولت به مسئله مهاجرت نهفته است. دولت راست‌گرای ملونی سیاست بازدارندگی، بازگرداندن مهاجران، همکاری با کشورهای ثالث و کنترل‌های سختگیرانه‌تر را محور کار خود قرار داده است. ایتالیا حتی مدل «هاب‌های بازگشت» در کشورهای ثالث مانند آلبانی را آزمایش کرده و تلاش دارد این الگو را در سطح اتحادیه اروپا گسترش دهد. در مقابل، دولت سوسیالیست سانچز رویکردی ترکیبی را دنبال می‌کند که شامل همکاری با کشورهای مثل مغرب، برنامه‌های مهاجرت قانونی و به‌ویژه قانونی‌سازی مهاجران غیرقانونی حاضر در اسپانیا می‌شود. این سیاست قانونی‌سازی که شامل صدها هزار نفر می‌شود، از سوی مقامات ایتالیایی به‌شدت مورد انتقاد قرار گرفت و آن را عامل جنب‌مهاجران و تشویق قاچاق انسان دانستند. وزارت خارجه ایتالیا حتی سیاست سانچز را «عمیقاً اشتباه» خواند و این اظهارات سبب احضار سفیر ایتالیا در مادرید شد.

گروه جهان | تنش دیپلماتیک اخیر میان ایتالیا و اسپانیا که از تیرماه جاری آغاز شد، یکی از جدی‌ترین اختلافات دو کشور مدیترانه‌ای در سال‌های اخیر به‌شمار می‌رود. این بحران با ورود گسترده مهاجران به شهر اسپانیایی سئوتا در شمال آفریقا جدی‌تر شد، زمانی که دولت ایتالیا به رهبری جورجا ملونی بلافاصله واکنش نشان داد و اعلام کرد برای حفاظت از مرزهای خود، کنترل‌های مرزی شنگن را برای مسافران ورودی از اسپانیا به‌طور موقت دوباره برقرار می‌کند. این تصمیم شامل بازرسی‌های هدفمند بر اتباع غیر اتحادیه‌ای بود که از مسیر هوایی یا دریایی از اسپانیا وارد ایتالیا می‌شدند و شهروندان اتحادیه اروپا را تحت تأثیر قرار نمی‌داد. اسپانیایی‌نیز در پاسخ، کنترل‌های مشابهی را بر مسافران ورودی از ایتالیا اعمال کرد و از رم خواست محدودیت‌ها را لغو کند. این اقدام و واکنش متقابل به سرعت به یک تقابل تمام‌عیار تبدیل شد و مسافران و گردشگران را هم‌درگیر مشکلات عملی کرد.

متحدان جغرافیایی، رقیبان سیاسی

از دیدگاه جغرافیایی و ساختاری، ایتالیا و اسپانیا باید متحدان طبیعی یکدیگر باشند. هر دو کشور در خط مقدم مهاجرت از شمال آفریقا قرار دارند، هر دو عضو مهم اتحادیه اروپا و منطقه مدیترانه هستند و منافع اقتصادی و سیاسی مشترکی در سیاست‌های جنوبی اتحادیه دارند. پدرو

به روایت دیگران

نیویورک تایمز در گزارشی از پیش افتادن دموکرات‌ها در جلب اعتماد اقتصادی رأی‌دهندگان آمریکایی خبر می‌دهد

جیب رأی‌دهنده‌ها علیه جمهوری خواهان

تورم اکنون مهم‌ترین نقطه ضعف اقتصادی دولت ترامپ است. قیمت مصرف‌کننده در ژوئن نسبت به سال پیش ۳/۵ درصد افزایش یافته؛ در حالی که نرخ تورم در ژانویه ۲۰۲۵ حدود ۳ درصد بود. رشد دستمزدها نیز نتوانسته این فشار را کاملاً جبران کند. در همین حال، قیمت بالای مسکن و نرخ‌های بهره وام نیز خرید خانه را برای بسیاری از آمریکایی‌ها دشوار کرده است.

این شرایط به تغییر محسوسی در نگاه رأی‌دهندگان به دو حزب منجر شده است. نظرسنجی‌های فاکس نیوز نشان می‌دهد دموکرات‌ها در ماه آوریل با ۴۳ درصد و در جولای با ۹ درصد برتری، برای نخستین بار از سال ۲۰۱۰ در موضوع مدیریت اقتصاد از جمهوری خواهان جلو افتاده‌اند. این در حالی است که جمهوری خواهان در سال‌های ۲۰۲۲ و ۲۰۲۳ در همین شاخص ۱۵ درصد برتری داشتند.

برای جمهوری خواهان، خطر فقط از دست دادن بخشی از رأی‌دهندگان مستقل نیست؛ بلکه احتمال خانه‌نشین شدن بخشی از رأی‌دهندگان سنتی این حزب نیز مطرح است. گروه «آمریکایی‌های برای رفاه» در بررسی‌های خود در ایالت‌های رقابتی اعلام کرده حدود یک‌پنجم رأی‌دهندگان متمایل به جمهوری خواهان به دلیل نگرانی‌های اقتصادی ممکن است در انتخابات شرکت نکنند یا به گزینه دیگری

گروه بین الملل | جمهوری خواهان سال‌ها خود را حزب اقتصاد و مدیریت بهتر معیشت معرفی کرده‌اند، اما حالا افزایش هزینه‌های زندگی، تورم و فشار مسکن، این برگ برنده را از آن‌ها گرفته است؛ وضعیتی که می‌تواند در انتخابات میان‌دوره‌ای آمریکا، ورق را به سود دموکرات‌ها برگرداند.

نیویورک تایمز در گزارشی با بررسی وضعیت اقتصادی آمریکا و نظرسنجی‌های انتخاباتی نوشت: نگرانی رأی‌دهندگان درباره هزینه‌های زندگی، تصویر جمهوری خواهان به عنوان حزب کارآمدتر در مدیریت اقتصاد را به‌شدت تضعیف کرده و حتی برای نخستین بار در سال‌های اخیر، دموکرات‌ها را در این زمینه پیش انداخته‌است.

بر اساس این گزارش، جمهوری خواهان با یک تناقض جدی روبه‌رو هستند. شاخص‌های کلان اقتصاد آمریکا نه‌از یک بحران تمام‌عیار حکایت دارند و نه از رونق چشمگیر. تولید ناخالص داخلی در ۶ فصل منتهی به ژوئن، با نرخ سالانه ۱٫۹ درصد رشد کرده و نرخ بیکاری نیز در جولای ۴٫۱ درصد بوده است؛ اما آنچه بیش از اعداد رسمی برای رأی‌دهندگان اهمیت دارد، قیمت‌هایی است که هر روز در فروشگاه، پمپ‌بنزین و قبض‌های خانوار با آن روبه‌رو می‌شوند.